

PEDAGOŠKA FAKULTETA
UNIVERZA V MARIBORU

RAZVOJ IN VZROKI ZA NASTANEK OSNOVNIH ŠOL

(seminarska naloga pri predmetu pedagogike)

Avtor: S. D.
Smer: Razredni pouk
Mentorica: M. P.

Januar, 2010

KAZALO

1.	Uvod.....	3
2.	Zgodovina šolstva v Sloveniji.....	4
	1. 19.stoletje.....	4
	2. Obdobje francoskih Ilirskih provinc.....	5
	3. Enotna šola.....	6
3.	Osnovne šole pri nas.....	6
	1. Osemletno izobraževanje oz. osemletka.....	6
	2. Devetletno izobraževanje oz. devetletka.....	8
	3. Primerjava osemletne šole z devetletno šolo.....	9
4.	Osnovnošolstvo v Ameriki.....	10
5.	Kriteriji za ustanavljanje osnovnih šol.....	11
6.	Sklep.....	12
7.	Literatura.....	13

1. UVOD

Izobraževanje ljudi ima za družbo izredno velik pomen, saj omogoča neke vrste komunikacijo, nasplošno pa nam daje odgovore na različne probleme, s katerimi se srečujemo v življenju samem. Znanje je v našem času izredno pomembno, saj se človekov status rangira prav z umom in znanjem. Za to seminarsko nalogo sem se odločila, ker me zanima sama zgodovina razvijanja osnovnih šol ter izobraževanja nasploh. Izvedeti želim kako je izobraževanje na začetku potekalo ter čemu so v starih časih posvečali največ časa. Preverila bom tudi kakšni so problemi v našem času z ustanavljanjem osnovnih šol, ter kako je z osnovnošolskim izobraževanjem drugje po svetu.

2. ZGODOVINA ŠOLSTVA V SLOVENIJI

1 19. stoletje

Terezijanski osnovnošolski zakon iz leta 1774 je leta 1805 nadomestil nov zakon, imenovan Politična šolska ustava, v katerem sta pri pripravi imela vidno vlogo brata Anton in Jožef Špendov iz Mošenj na Gorenjskem, pomembna pedagoga in reformatorja šolstva v avstrijskih deželah. Politična šolska ustava je bil zakon, ki je urejal šolstvo v Habsburški monarhiji in je veljal v letih 1806 - 1869.

Potreba in predlog po reorganizaciji šolskega sistema v Habsburški monarhiji se pojavi po francoski revoluciji, ki je svoje demokratične ideje sejala tudi izven meja svojega dogajanja. Te ideje in z njimi skladen način poučevanja pa bi lahko pokvaril in spridil ljudstvo. Pred to spremembo je bil v veljavi prvi avstrijski osnovnošolski zakon med mandatom Marije Terezije, ki je kljub svojemu prepričanju, da je šolstvo »politicum«, torej stvar države, vselej prepuščala vodenje cerkvenim predstavnikom s prepričanju, različnimi od logike ločevanja šole in vere. Pomembno je poudariti, da so bili cerkveni predstavniki obenem tudi zemljiški lastniki, zato se jim je zdelo, da bo izobraževanje podložnikov rodilo postavljanje po robu, upor in »krivoverstvo«. Menili so, da je za kmete še boljše, da se ne zavedajo svojega položaja, kar bi jim sčasoma z izobrazbo postalo jasneje.

Osnovno šolo so obvezno morali obiskovati vsi otroci, tako fantje kot dekleta, stari od 6 do 12 let. Obstajale so trivialke, ki so bil namenjene kmetom ter normalke in glavne šole, za meščanske otroke in predvidene za nadaljnji študij. Predmetnik se je delil na obvezni in neobvezni del. Prvi je vseboval branje, pisanje, računstvo, nemško slovnico, osnove latinščine in zgodovino, drugi pa tehnično risanje, osnove geometrije, stavbarstva in mehanike, zemljepis in prirodoslovje.

Tako je bil leta 1804 sprejet nov osnovnošolski načrt in je jedro novega avstrijskega osnovnošolskega zakona. Ta je stopil v veljavo leta 1806 in je z vmesnimi spremembami trajala do leta 1869. Sestavila ga je dvorna komisija, ki jo je vodil dunajski nadškof, pod seboj pa je imel večinoma cerkvene dostojanstvenike. Temu primerno je bil zakon spisan v luči njihovih prepričanj in potreb, ki pojmujejo vzgojno nalogo kot glavno nalogo izobraževalne institucije. Vedeli so, da je izobrazba dvorezno orožje, saj bi prevelika poučenost naroda lahko imela za posledico zavedanje slabosti situacije in načina življenja na katerega živijo. Tako je bil duhovnik vzgojitelj, učiteljeva naloga je bila postranska in bolj cerkovniška kot poučevalna, kar pomeni, da je bil učitelj primoran poleg poučevanja,

opravljati različna fizična dela okoli šole – pometanje, pranje perila, razna popravila...

Osnovna šola je bila formirana z namenom vzgojnega zavoda za vzgojo podložnikov, s ciljem naučiti jih verskih resnic in plodnih moralnih načel na pamet. S to metodo so omejevali, bolje rečeno onemogočali, produktivno mišljenje posameznika, saj naj bi izobraževalni del ne smel motiti izpolnjevanja podložnikovih nalog in slednji naj se ne bi ukvarjal s premišljevanjem o bedi svoje situacije in stanu. S poudarkom na izobraževanju bi šola vzgajala kmeta za upornika, zato naj pouk vceplja dogmatičnost.

Posledično je moral biti najpomembnejši predmet verouk, ki naj bi mladino prepričal o nujnosti in pravičnosti obstoječega sistema. Da so bile cerkvene potrebe prednostne, dokazuje tudi strinjanje posvetnih veljakov z duhovščino, da je treba verske resnice predstavljati v materinščini, ki je na ozemlju slovensko govorečih prebivalcev bila slovenščina.

Poleg opisanih zaviralnih učinkov na poti razvoja šolskega sistema, so takratnemu stanju botrovali tudi drugi dejavniki; pomanjkanje šolskih stavb, vojne razmere, zakonsko dovoljeno otroško delo in težka pot do učiteljskega poklica. Finančnih sredstev namenjenih za izobraževanje učiteljev in kasneje plačevanje njihovega dela, še zdaleč ni bilo dovolj. Taka oblika varčevanja pa ni bila edina, varčevali so na vseh področjih povezanih s šolstvom. Tako je področje stagniralo, s tem pa se je onemogočal napredek.

4. Obdobje francoskih Ilirskih provinc

Obdobje francoskih Ilirskih provinc je za kratek čas vplivalo na razvoj slovenskega šolstva v letih 1809 – 1813. Francozi so pri nas uvedli enotno osnovno šolo, imenovano *ecole primaire*. Zanja je bila značilna večja vloga slovenščine kot učnega jezika v primerjavi s prejšnjim obdobjem. Bile so tudi gimnazije, in sicer nižje in liceji, katere pa ne smemo mešati z avstrijskimi liceji. Kajti avstrijski liceji so bili višja oblika srednjih šol.

Valentin Vodnik

Valentin Vodnik je bil prvi ravnatelj ljubljanske »*ecole primaire*« in nato še gimnazije. Prizadeval si je za večjo vlogo slovenščine kot učnega jezika.

Napisal je veliko večino slovenskih učbenikov. Najbolj znana sta "»Abeceda za perve shole«" in "»Pismenost ali gramatika za perve shole«".

5. Enotna osnovna šola

Leta 1869 je bila z osnovnošolskim zakonom uvedena enotna osnovna šola. Osnovna šola je trajala osem let. Uvedena sta bila dva tipa ljudskih šol: občna ljudska šola in meščanska šola. Trajale so tri leta, učenci so dobili strokovno izobrazbo obrtne, trgovske in kmetijske smeri. Tako so učenci po končani meščanski šoli imeli poklicno izobrazbo.

Plača osnovnošolskih učiteljev

Nova šolska zakonodaja je dvignila socialno in izobrazbeno raven učiteljev. Osnovnošolske učitelje so plačevale dežele, in sicer zelo različno. Pri nas se je najbolj godilo učiteljem na Štajerskem, najslabše pa v Istri. Od leta 1870 dalje so se izobraževali na štiriletnih učiteljiščih, ki so bila v Ljubljani, Celovcu, Mariboru in Kopru.

Prve učiteljice

Šola je bila do zadnjih desetletij 19. stoletja še skoraj izključno moška zadeva. Prva učiteljice, razen redovnic v zasebnih šolah in učiteljic za dekliška ročna dela na javnih šolah in v večji meri prve profesorice v srednjih šolah, so bile resnične »bele vrane«, ki so, kot je moč razbrati po zapisanih spominih, s svojo prisotnostjo v razredih izzivale hud odpor. Kasneje pa so se učiteljice vse bolj uveljavljale, čeprav so bile glede plač zapostavljene.

3. OSNOVNE ŠOLE PRI NAS

Osnovna šola je uradna ustanova, ki izvaja zakonsko določeno izobraževanje. V Sloveniji je obiskovanje osnovne šole obvezno za vse otroke, ko dosežejo zahtevano starost. Osnovna šola je bila osemletna do leta 2000, ko je bila postopoma uvedena devetletna osnovna šola. S tem so vsi, ki so obiskovali osemletno osnovno šolo, iz petega šli v sedmi razred, v šolskem letu 2007/08 pa se v

Sloveniji šola zadnja generacija s petimi osemletnimi in tremi devetletnimi razredi.

1. Osemletno izobraževanje oz. osemletka

Osemletno izobraževanje se je v celoti izteklo v šolskem letu 2007/2008 in od šolskega leta 2008/2009 osnovnošolsko izobraževanje poteka samo še po programu devetletne osnovne šole.

Osemletno osnovnošolsko izobraževanje je imelo dve stopnji. Vsaka je trajala štiri leta: razredna stopnja je bila namenjena učencem od prvega do četrtega razreda, in predmetna od petega do osmega razreda.

V prvih štirih razredih je ponavadi en učitelj (razrednega pouka) učil vse predmete. Od petega do osmega razreda so poučevali predmetni učitelji en ali dva predmeta. V petem razredu lahko nekatere predmete učili tudi učitelji razrednega pouka. Po drugi strani pa so lahko predmetni učitelji poučevali nekatere predmete na razredni stopnji, med njimi zlasti športno, likovno in glasbeno vzgojo, jezike na narodno mešanih območjih ter tuje jezike. Položaj se je razlikoval od šole do šole, odvisen pa je bil od zaposlenih na posameznih šolah.

Veljavni izobraževalni program se imenuje Program življenja in dela osnovne šole (sprejet je bil leta 1984, z dopolnitvami do leta 1997). Vsebuje smernice za delo, predmetnik in učne načrte za posamezne predmete. Del programa je obvezen, šole pa učencem ponujajo še razširjeni program. Predmetnik je določen za celotno državo. Poleg pouka predvideva še dneve dejavnosti, dodatni in dopolnilni pouk, interesne dejavnosti, podaljšano bivanje in šolo v naravi.

Pouk pri posameznih predmetih je potekal po učnih načrtih. V okviru vsebinske prenove programov in učnih načrtov so se posodobili tudi veljavni učni načrti za osemletno osnovno šolo. Vsako uro so se pri pouku obravnavale določene teme. Treba jih je bilo dokumentirati (vpisi v dnevniku, učiteljeve priprave). Interesne dejavnosti so potekale

porazdeljeno skozi celo šolsko leto ali pa so se organizirale kot strnjeni tečaji in so zajemali: učenje tujih jezikov, raziskovanje, kulturo in umetnost, šport, zdravstveno nego, vedenje o človeku in tehnologiji. Vsak učenec si je lahko izbral več dejavnosti. Interesnim dejavnostim na razredni stopnji je bila namenjena ena uro tedensko na oddelek, na predmetni pa ena in pol na oddelek. Če je v oddelku bilo več kot 20 učencev, se je število ur podvojilo. Šole so organizirale tudi dopolnilni pouk, ki je bil namenjen predvsem učencem z učnimi težavami, lahko pa so se mu pridružili tudi drugi. Šola je ponujala dodatni pouk za nadarjene. Učenci so svoje znanje poglobljali in ga razširjali ali pa se pripravljali na šolska, medšolska, območna in državna tekmovanja.

V osemletnem obveznem izobraževanju so bili predmetniki poenoteni. Vsebino programov so precej podrobno določali, učitelji pa so samostojno izbirali učne metode. Dobili so se raznovrstni učni pripomočki, šole so jih redno kupovale in učitelji uporabljali pri pouku. Po seznamu učbenikov za osnovno in srednjo šolo, ki jih odobri Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje, so si učitelji izbrali učbenike za naslednje šolsko leto. Šola je morala o izbranih učbenikih obvestiti učence in starše.

Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje je dal pozitivno mnenje tudi za izobraževalni program Usposabljanje za vožnjo kolesa.

Učitelji ocenjujejo učence pri vseh predmetih, pri večini predmetov številčno, pri t.i. vzgojnih predmetih pa besedno. Ocenjujejo se ustni odgovori, pisni, umetniški, tehnični in praktični izdelki ter projektno delo in nastopi. Med šolskim letom se preverja in ocenjuje znanje pri vseh predmetih, ob koncu pouka pa se za vsakega učenca ob upoštevanju ocen iz posameznih predmetov določi tudi splošni učni uspeh. Lahko je odličen, prav dober, dober, zadosten ali nezadosten.

Za ocenjevanje so odgovorni učitelji. Če učenec in starši menijo, da je bil učenec ob koncu pouka v šolskem letu nepravilno ocenjen, lahko starši v treh dneh po prejemu spričevala pri ravnatelju vložijo obrazložen ugovor. O ugovoru na oceno odloči tričlanska komisija, ki jo določi ravnatelj. Med člani komisije mora biti vsaj en član, ki ni zaposlen v šoli.

2. Devetletno izobraževanje oz. devetletka

Otroci so pri vstopu v šolo (tako kot v večini držav z visoko razvitim šolskim sistemom) stari od 5 let in 8 mesecev do 6 let in 8 mesecev.

Učenci imajo v 1. razredu osnovne šole pri polovici ur pouka dodatno učiteljico, ki je praviloma vzgojiteljica predšolskih otrok. Ista učiteljica lahko spremlja učence skozi celo prvo vzgojno-izobraževalno obdobje (prva tri leta osnovne šole).

Znanje učencev se v celotnem prvem vzgojno - izobraževalnem obdobju ocenjuje opisno. Za vse predmete v 1. razredu so sprejeti novi učni načrti, ki upoštevajo razvojno stopnjo učencev in način učenja, primeren za otroke pri 6-ih letih starosti. Pomembni standardi znanja, kot npr. pisanje, branje, so naravnani na postopno in temeljito, pa tudi individualno pridobivanje znanja, kar pomeni, da je doseganje ciljev razdeljeno na celo prvo triletje (seveda za tiste učence, ki tak tempo potrebujejo).

Strokovni svet RS za splošno izobraževanje je sprejel prenovljene ali nove učne načrte za vse predmete v devetletni OŠ. V njih so predvsem posodobljeni cilji oz. vsebine. Učni načrti so prečiščeni zlasti z vidika odvečne faktografije, cilji pa so oblikovani tako, da posegajo na različna področja učenčevega razvoja - od čustvenega, preko socialnega, spoznavnega, gibalnega, moralnega.

V nove učne načrte so vgrajene različne metode in oblike poučevanja, ki naredijo pouk bolj raznolik in zanimiv, hkrati pa vključujejo metode in oblike poučevanja, ki so še posebej primerne za mlajše učence. Tudi v učnih načrtih za učence višjih razredov je še posebej velik poudarek na eksperimentalnem in problemskem učenju.

Učni načrti so pripravljani tako, da ostaja učiteljem in učencem dovolj časa za ponavljanje in utrjevanje snovi, za ustno preverjanje in ocenjevanje znanja; več časa torej za pogovore in vzpostavljanje pristnejšega stika med učiteljem in učencem (večja vzgojna vloga učitelja).

Učenci začnejo, podobno kot v drugih evropskih državah, z učenjem tujega jezika v četrtem razredu, torej pri približno 10-ih letih, drugi tuji jezik pa si lahko izberejo v zadnjih treh letih kot izbirni predmet.

Z novelo Zakona o osnovni šoli (Uradni list RS, št. 102/07) se v šolskem letu 2011/2012 prične izvajati drugi tuji jezik kot obvezen predmet za vse učence, ki so vpisani v 7. razred, v skladu s predmetnikom. Do šolskega leta 2010/2011 se uvede drugi tuji jezik kot obvezni predmet na osnovnih šolah, katerim izvajanje programa določi minister s sklepom.

Ob koncu drugega in tretjega obdobja devetletne osnovne šole se znanje učencev preverja pisno z nacionalnim preverjanjem znanja, s katerim se

preverjajo standardi znanja, določeni z učnim načrtom – ob koncu drugega obdobja je nacionalno preverjanje znanja za učence prostovoljno, in sicer iz slovenskega jezika, matematike in tujega jezika, ob koncu tretjega obdobja pa je nacionalno preverjanje znanja za vse učence obvezno, in sicer iz slovenskega jezika, matematike in tretjega predmeta, ki ga izmed obveznih predmetov določi minister. Dosežki nacionalnega preverjanja znanja so dodatna informacija o znanju učencev.

Z upoštevanjem evropskih priporočil za individualizacijo in diferenciacijo pouka in z možnostjo izbire dveh ali treh ur izbirnih predmetov v zadnjem triletju se sistemsko vzpostavlja skrb za vsakega učenca, upoštevajoč njegove sposobnosti, interese in pričakovanja (večja skrb za nadarjene učence, učence z učnimi težavami ...).

Izbirni predmeti

Učenec izbere dve uri pouka izbirnih predmetov tedensko, lahko pa tudi tri ure, če s tem soglašajo njegovi starši – to pomeni, da ne izbira več dveh ali treh predmetov (kot je to bilo doslej), ampak dve oziroma tri ure tedensko.

Šola mora ponuditi pouk najmanj treh izbirnih predmetov iz družboslovno-humanističnega sklopa in najmanj treh iz naravoslovno-tehničnega sklopa, vendar pa učencu ni več potrebno izbrati predmetov iz obeh sklopov.

Učenec, ki obiskuje glasbeno šolo z javno veljavnim programom, je lahko oproščen sodelovanja pri izbirnih predmetih. Učenec je lahko v celoti oproščen sodelovanja pri izbirnih predmetih ali pa le pri eni uri tedensko.

3. Primerjava osemletne šole z devetletno šolo

Osemletna šola	Devetletna šola
<ul style="list-style-type: none"> - 7. do 15. Leta - Delitev na razredno in predmetno stopnjo - Brez nivojskega pouka - Konec 8.razreda so eksterna preverjanja znanja 	<ul style="list-style-type: none"> - 6. Do 15. Leta - Delitev na tri triade (1-3.razred ,4-6.razred ,7-9.razred) - Nivojski pouk (1 najslabši,3 najboljši) - Nacionalno preverjanje znanja v 6. in 9.razredu - izbirni predmeti (naravoslovni,družboslovni) - prva triada : opisno ocenjevanje

Zaradi nivojskega pouka so v devetletki večje razlike med učenci in med seboj ne čutijo prave povezanosti, so odtujeni drug od drugega. Pri nivojskem pouku so negativne in pozitivne strani poučevanja. Negativne so predvsem zaradi delitve razreda na nivoje in s tem ustvarjanje razlik med boljšimi in slabšimi učenci. Pozitivnost nivojskega pouka je v tem, da so skupine manjše in s tem učitelj lahko bolje pomaga posameznemu učencu. Učenci se s tem več naučijo in snov bolje obdelajo. S tem najbolj pridobijo učenci, ki so v najslabšem nivoju (prvem), saj se veliko bolj naučijo posamezno snov kot pa tisti, ki so v tretjem. V devetletki je uvedeno nacionalno preverjanje znanja, ki ga učenci lahko v šestem razredu opravljajo po želji, v devetem razredu pa je obvezno, vendar ni pogoj za vpis v srednjo šolo.

Ob koncu tretjega obdobja osnovna šola po predpisanem postopku v sodelovanju z zunanji ocenjevalci izvede nacionalno preverjanje znanja iz slovenskega jezika ali italijanskega oziroma madžarskega jezika na narodno mešanih območjih, matematike in tretjega predmeta. Tretji predmet določi minister tako, da v mesecu septembru izmed obveznih predmetov 8. in 9. razreda po predhodni pridobitvi mnenja Strokovnega sveta Republike Slovenije za splošno izobraževanje izbere največ štiri predmete, iz katerih se bo v tekočem šolskem letu izvedlo nacionalno preverjanje znanja.

4. OSNOVNOŠOLSTVO V AMERIKI

Osnovno in srednje izobraževanje v Združenih državah je razdeljeno na 12 letnikov in označeno kot K-12 (angleško Kindergarten-12th Grade). Ti letniki so razdeljeni med tri ravni šol, še največkrat prvih 5 razredov pripade osnovni šoli (angleško elementary school), nadaljnji trije nižji srednji šoli (angleško middle school) in zadnji štirje višji srednji šoli (angleško high school).

Osnovnošolski sistem ZDA se je venomer spopadal z vprašanjem kulturne asimilacije imigrantov. Stalno se je namreč moral prilagajati novim priseljenkim kulturnim vzorcem in načrtoval načine ter mero asimilacije prek šole. Ravno tako iz tega sklopa je tudi danes zelo pomembno vprašanje učnega jezika. Uveljavilo se je dvojezično učenje, pa tudi več kritik tega. Tako je Kalifornija 1998. leta sprejela zakon, po katerem morajo otroci že kmalu pričeti s poslušanjem lekcij v angleščini in se udeleževati največ leta dni dvojezičnega izobraževanja.

Osnovno šolstvo ima tudi problem nizke učinkovitosti, vrstniki v drugih državah razvitega sveta namreč v izobrazbi nadvladajo ameriške učence.

5. KRITERIJI ZA USTANAVLJANJE OSNOVNIH ŠOL

3. člen

Pri ustanavljanju novih osnovnih šol se uporablja naslednje kriterije:

- samostojna šola se lahko ustanovi kot vzgojno-izobraževalni zavod, če ima zagotovljen vpis vsaj za dva oddelka prvega in vseh naslednjih razredov,
- matična šola se lahko ustanovi kot vzgojno-izobraževalni zavod, če ima skupaj s podružnicami zagotovljen vpis tolikšnega števila učencev, da v skladu z normativi oblikuje od petega do osmega oziroma devetega razreda najmanj dva oddelka vsakega razreda,
- organizacijska enota se lahko organizira, če ima zagotovljen vpis najmanj za devet oddelkov,
- podružnica šole se lahko organizira, če ima zagotovljen vpis najmanj za tri oddelke.

Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena se na območjih s specifično poselitvijo in na območjih z razvojnimi posebnostmi uporablja naslednje kriterije:

- samostojna šola se lahko ustanovi kot vzgojno-izobraževalni zavod, če ima zagotovljen vpis najmanj za 14 oddelkov,
- matična šola se lahko ustanovi kot vzgojno-izobraževalni zavod, če ima skupaj s podružnicami zagotovljen vpis tolikšnega števila učencev, da v skladu z normativi oblikuje od petega do osmega oziroma devetega razreda najmanj sedem oziroma osem oddelkov,
- organizacijska enota se lahko organizira, če ima zagotovljen vpis najmanj za šest oddelkov,
- podružnična šola se lahko organizira, če ima zagotovljen vpis najmanj za dva oddelka.

6. SKLEP

Preko izdelave seminarske naloge sem izvedela marsikaj novega glede izobraževanja pri nas. Zanimivo je, da ima vsaka država svoj sistem osnovnošolskega izobraževanja. Pri nas se je skozi zgodovino izredno spremenil sistem nastajanja in delovanje osnovnih šol. Naša generacija je lahko iz prve roke spremljala spreminjanje osemletnega izobraževanja v devetletnega. Razlike se kažejo predvsem v zahtevnosti učnih vsebin in količini znanja, ki ga zahtevajo učitelji in mentorji. Osnovno šolstvo je po mojem mnenju izredno pomembno, saj se vsi naučimo pisati, brati in računati kar pa je v današnjem svetu temeljnega pomena za uspešno delovanje in kasnejšo zaposlitev. Tudi glede na znanje se v družbi reangira ljudstvo in je normalni pojav, da so pametnejši ljudje višje rangirani kot tisti z manj znanja, saj stari pregovor pravi: več znaš, več veljaš!.

7. LITERATURA

Zakon o financiranju vzgoje in izobraževanje (Uradni list RS, št. 12/96 in 23/96).

LEKSIKON Cankarjeve založbe. 3. izd. Ljubljana : Cankarjeva založba, 1994.

Izobraževanje v Sloveniji. (b.d.). Pridobljeno 5.1.2010, iz http://www.mss.gov.si/si/delovna_podrocja/izobrazevanje_v_sloveniji/ .

Osnovna šola. (b.d.). Pridobljeno 5.01.2010, iz http://sl.wikipedia.org/wiki/Osnovna_%C5%A1ola.

Šola. (b.d.). Pridobljeno 02.1.2010 , iz <http://sl.wikipedia.org/wiki/%C5%A0ola> .

Izobraževanje v Sloveniji (b.d.). Pridobljeno 9.1.2010, iz <http://www.uradni-list.si/1/objava.jsp?urlid=199816&stevilka=724>.